

Szilágyi Domokos

(1938 – 1976)

SZÉKELY JÁNOS: ÉVEK

Barátaim, én nem tudom már,
Miért oly terjengős az ajkom.
Csak azt tudom, hogy elmesélem,
S ha nem figyeltek, elsóhajtom.

Az éveimnek száma sok volt,
Sok volt, mit mondtak éveimnek.
Szabtam belőlük árva múltat,
Mint bőrömhöz nőtt Nessus-inget.

Barátaim, hát nézzetek meg,
Így lettem vén oly ifjúképpen.
Hátrafelé töppedt a tarkóm,
Amíg elöl megnyúlt a képem.

És így ment ez előre-hátra,
S az évek egyre-másra jöttek,
A főszerkesztők megpofoztak,
Az ifjú költők meg leköptek.

Barátaim, ez így van olykor,
Jövünk-megyünk, akár az évek.
Barátaim, egy nagy gyanúm van:
Barátaim, én már nem élek.

Én csak kísértek itt e földön,
Nem veszek részt rosszban, se jóban,
Néha az utcákon kísértek
És néha a redakcióban.

Meghaltam, mielőtt a sorsom
Arany lett volna, mirrha, ámbra.
Ültessetek kék nefelejcsset
Szerkesztőségi kis szobámba.

REQUIEM

(SONG OF MYSELF)

És teste lőn kutyáké, lelke agebeké.
Mind kérdezé az orvost, ha vajon ehet-é
ebacsontot, mely beforr, kakastélyt, varjuháját
és jégen piritott szopóska-borjumáját
és hóman-szekfüvet, mely ellen vón appella
és monteverdit is, hogy borsként a cappella
művel frissítse föl, kitatarozni, gyomrát,
hol békukucskált volt a röntgen vilmos konrád;
mégis agebeké lőn a lelke, teste meg
kutyáké, kik, miként négy lábú istenek
(minőket csak ebész festőcskék festenek),
megugatják vala, amúgy mennybélien.
Az élet? vagy a sors? vagy a halál? ilyen.
(Érette zsongjon requiem.)

ZUBOLY

VÁLTOZATOK

„...azonban, igazat szólva, ész és szerelem mai napság ritkán tartanak együtt. Sajnos, hogy valamék jó szomszéd össze nem barátkoztatja őket. Lám, tudok én furcsát is mondani, ha kell.”

(Szentivánéji álom, III, 1.)

s hogy meg akará látni a
szamárfejem Titánia
– oh én szerelmetes fülem –
és csókot esde éntülem
athénei erdőzugoly
mélyén szerettetett Zuboly
hol kankalin virít s ahol
a rókászó tacsó csahol

(Egy szörnyü víg tragédia, egy siralmas komédia –
ó, Shakespeare János! ó, William Arany!)

életünkben a percek
és 100 000 bit/sec
és teccik tunni az atom
na jól kinézünk mondhatom
 oh királynőm oh királynőm
 várj epedve rám te várj hön
 szíven tanálsz mint parittyakő
 s rigófütty andalítja
 lelkemet amely jár ki s be
 vagyok Pyramus s te Thisbe
 miként Hamlet Dánián
 merengj el Titániám
bensömön mely zabra áhitoz
megteszi egy park is pázsitos
 végignyúlhatsz lágy gyepén
 hadd legellek körbe én

(Egy szörnyű víg tragédia, egy siralmas komédia –)

mindjárt az elején kilóg
a bevezető epilóg
 hölgyek urak cigányfiak
 egy játékot valódiat
 látnak íme nincs ima
 megakadályozni ma
 hogy ne érjünk szörnyű véget
 bőg a Fal – Oroszlán béget
 pár a pártát elveti
 s ásó-kapa-nagyharanggal
 lángszórával lenge tankkal
 fűtünk majd be őneki

tessék mosolyogni rám
tragédiánk oly vidám
különben s egyébiránt
nincsen ember hogy a könnye
patakban ne folya-jönne
oly bús a komédiánk
 kis szerelemmel sok ésszel
 párunk majd' mindent átvészel
 így van ez vagy ezer éve
 s így lesz mostan is kivéve
 hogy ez egyszer újra esmeg
 minden épp fordítva lesz meg

és majd móddal és majd okkal
bevégezzük a prológgal
derülátó pesszimizmus
és kegyetlen humanizmus
ami kell és ami jó
erre vagyon ma mibennünk
fő-fő expozíció
és most szabadjon kimennünk

Titániám nem vitás
hogy nem megy obscoenitas
nélkül egy ilyen darab
ha végén fűbe harap
ki egymás – urambocsá’ –
ajakát harapdosá
elvtársias összetartás
fűzte a Pyramus kartárs
szívét ama Thisbéhez
aki erkölcsre éhes
mert a nők már ilyen furcsák
s így lesz akkor a tanulcság
– mint a csontban a velő –
fölemelő s leverő

(Egy szörnyű víg tragédia, egy siralmas komédia –
ó, Shakespeare János! ó William Arany!)

Zuboly mester Zuboly tata
mint született demokrata
Titániára írata
(karrierje legyen könnyebb)
egy kékfedelű tagkönyvet
mit Orrondi tervezett
a tündér-szakszervezet
számára – hát nem vitás
ez ám az egoitas
s aztán altruista módon
kérte feküdjék le ódon
sezlonára – óvele
hol erkölcsöt művele

(Ó, Shakespeare János! ó, William Arany!
Hisz oly mindegy, hogy mint nevezzük,
ha lényegében úgyis ugyanazt
cselekedjük örökké – egészen addig,
míg megbékélünk földi röggé.)

athénéi erdőzugoly
kicsi világ ahol Zuboly
szamárfejével bolyog
nagyvilág hol Zubolyok
bolyongunk – mi szamárfejjel
sok-sok szerelmi manőver
nemtudói – s így a jobb tán
szerelmünknek úja-koptán
– földiek az égin –
csámcsogunk a régin
„vidám és jó volt s tán konok”
ugyé és hát a protonok
meg a dzsetek meg parmezán
de kivirulunk még az ám
s az Interflug s a Caravelle
s „tudok én furcsát is... ha kell”
s „hányi-vetni meg száz bajunk”
de beleordít Zubolyunk
s „így-úgy-amúgy helyes!” – kiált,
s hallgatjuk váltig az *ist.*